

Evangeliumi hírnök

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America
Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja

JÉZUS mondá: "De...
lumnak minden pog...
tetnie kell az evange-
között." (Márk 13:1)

12 — 55
Rev. Major Michael
500 Tenney Ave
Campbell, O.

A BÉKE HANGJA.

Béke zengett a nagy világon át.
Bontotta a nap fénylő sugarát.
Gyönyörködve nézte ezt a képet
Az Alkotó, — a ködös messzeséget
Valami csodás, halk, finom zene
Töltötte be: — angyalok éneke...
Csönd volt... Hasadt az élet hajnala,
Zsongott a béke drága dallama.

A béke hangja régen elveszett!
A boldogság csillaga leesett,
És messze szállott sok csodás zene,
Nem hallatszik angyalok éneke,
Nagy vihar dul e nagy világon át,
S nem hallasz mást — az élet jajszavát!
És nincsen béke, bárhol keresed,
Mert drága hangja régen elveszett.

De csendes, meghitt, kedves estelen,
Ha kint a nappal zaja elpihen,
Én hallok lágyan megzendülni őt.
a Béke hangját — régen eltűnőt.
Harangzugás... lágy csengettyük sza-
va...
Ismét felzeng a béke dallama.

Kint csönd van — bent is, szivemen be-
lül,
A béke most szivemben hegedül.

Toronto

Somogyi Gáborné

Hitünk megpróbáltatásához szük-
ségünk van a beborult égre, hogy
önbizalmunktól megfosztva, üdvünk
bizonyosságát inkább a l a p o z z u k
Krisztusra, mint a tapasztalatra, az
érvekre, a kedélyhangulatra, vagy
az érzésekre.

A Biblia a lét országútján felállí-
tott utjelzőtábla az örök élet felé.

A Z EMBER

Mózes I. 1:27.

Mikor az ember teremtésére s an-
nak külső és belső alkotásaira gon-
dolunk, akkor egy olyan tökéletesen
megteremtett lénnel találjuk ma-
gunkat, melyhez hasonló e világon
nincsen. Az istentagadó materialista
azt állítja, hogy az ember is állat; test
és vér s ha meghal, a földben meg-
semmisül. Egy csodálatos gépezet,
mely, ha összetörik, megsemmisül.
Nézzünk szembe a tényekkel és álla-
pítsuk meg röviden, hogy hát mi va-
lóban az ember?

Az indiai hadseregben szolgált egy
hadnagy, aki a misszionárius jelenlé-
tében kérkedve tagadta azt, hogy az
embernek van egy halhatatlan lelke.
A hatalmas termetű misszionárius a
tisztek társaságában, Istenről és a
lélek halhatatlanságáról beszélt s
megakarta győzni ezt a hitetlent ar-
ról, hogy van Isten és van lélek. A
teremben megragadott egy széket,
fölémelte a magasba és aztán vissza
tette helyére. Azután a hitetlen büsz-
ke hadnagyhoz ment és hirtelen fel-
emelte őt is a levegőbe s aztán gyen-
gében lábaira tette. A hadnagy meg-
sértődve kardjához kapott, de a tisz-
tek megakadályozták a vérontástól.
A misszionárius tovább folytatta: Ön-
nek nincs jogában megsértődni és
felháborodni. Hiszen, ha ön csak a-
nyag, miért nem lehet önnel is ugy-
elbánni, mint ezzel a székkal? Az Ur
szolgájának ez a merész tette, fel-
világosította a hitetlent.

Gondoljuk csak meg komolyan, ha
az ember csak anyag, gép és állat,
akkor csekély hatások, csak csekély

következményeket váltanának ki ben-
ne. Ha az ember csak gép, akkor ho-
gyan volt lehetséges a 13-ik század-
ban egy Asszisi Ferencznek átala-
kitani a romlott társadalomnak nagy
rétegét? Testi sanyargatások, bőjtö-
lések és imádkozásokkal hogyan in-
dithatott reform mozgalmakat?

Ha az ember csak gép és anyag
volna, mely csekély hatásokkal cse-
kély változásokkal felel, akkor alig
lehet megérteni, hogy egy Kepler ne-
vű szegény német korcsmárosnak a
fia miként tudott oly magassan be-
hatolni a csillagok világába? Fölfé-
dezése még ma is alapját képezi a
modern holdacsák kibocsátásának?
Egy Laplace nevű egyén, aki egysze-
rű földművesnek volt a fia, hogyan
válhatott a természet tudomány leg-
magassabb törvényeinek felfedező-
jévé? Franklin Benjamin, Amerika
büszkesége, hogyan volt képes annyi
mindent alkotni, hiszen ő csak egy
nyomdász inas volt? Livingston Da-
vid, egy gyapotszövő ember fia volt
és mégis a sötét Afrikával megismer-
tette a keresztyén igazságokat. Carey
Vilmos cipész, vagy csizmadia volt,
iskolázatlan, egyszerű ember és mé-
gis eljuttatta Krisztus evangéliumát
a pogányok részére s a Bibliát szá-
mos nép nyelvére fordította le. Ha
az ember csak gép, vagy anyag, mely
ma létezik és holnap már megsemmi-
sül, akkor csak annyit lehetne tőle
elvárni, mint egy hiányosan össze-
állított szerkezettől, de az említet-
tekből világosan látjuk, hogy a gyen-
ge, hiányos ember több mint anyag

és gépezet.

Ott van az emberben az önérzet is. Azt mondja egy képen látható, porban játszadozó, vagy falovon lovagló gyermekről egy éltes ember: Ez a gyermek én vagyok. Pedig tudományos alapon nagyon jól ismerjük azt a megállapítást, hogy az ember teste minden 3-4 hónap alatt teljesen átváltozik. És mégis azt mondja a megöregedett aggastyán: Az a gyermek én vagyok. Pedig annak a gyermeknek még egy porcikája sincsen meg az öreg emberben. Láttam olyan embert, akinek keze, lába hiányzik. Csak olyan, mint egy fatuskó. Kosárban hordozzák szegényt és mégis van benne önérzet.

Ott találjuk az emberben a hatalmas AKARATERŐT. Egy gép beszállhat egy másik géppel, de már tizzel nem veheti fel a versenyt. Egy oroszán megbirkozhat egy másikkal, de már tizzel nem állhat szembe. De az ember akaratát, jó vagy rossz meggyőződését rákényszerítheti milliókra. Régen az Urnak csak 12 tanítványa volt és ma milliók vallják Krisztust személyes Megváltójuknak.

Az emberben van egy többlet. Van egy teremő isteni tulajdonság, amit LELEKNEK nevezünk és ezzel a tulajdonsággal hatalmas dolgokra képes. Átfurja a szikla hegyeket, behatol a föld gyomrába. Onnan vasat, ércet, aranyat, ezüstöt stb. hoz fel az emberiség javára. És nincs e világon olyan hatalmas állat, melyet rabul nem ejthetne. Elfogja a 30 mászás indiai elefántot és előle nem menekülhet el a 150 tonnás bálna.

Az ember nem csak egy csodálatos gépezet, csodálatos teremtménye az Istennek, hanem az ember Istennek képe, hasonlatossága. Igen, Istennek gyermeke.

A bűn következtében lelkében megromlott. Istentől elrugaszkodott és nagy tehetségét nem Isten dicsőségére és országa építésére használja, hanem mint a tékozló fiu az idegenben, hiábavalóságokra pazarolja Atyjának kincseit. Azért kellett Isten Fiának a földre jönni, hogy megkeresse és megtalálja azt, ami elveszett: az embert! Isten Fiának nagy áldozata árán vissza kapható az el-

vesztett isteni hasonlatosság, ha elhisszük az engesztelődésnek nagy áldozatát és hit által bűneinkből megtisztulunk az Ur Jézus Krisztus véreben. Azt tanítja az Írás, hogy az Ő vére tisztít meg minket minden

bűneinkből. Tehát mi emberek vagyunk! De csak akkor vagyunk valóban emberek, ha Krisztus által megváltott gyermekei lettünk az Istennek!

Emeritus

BESZÁMOLÓ SZÖVETSÉGÜNK TERÜLETÉN VÉGZETT LÁTOGATÁSAINKRÓL

1958. jun. 4. – szept. 15.

MOLNÁR ANTAL MISSZIÓNÁRUS

(Folytatás.)

Cantonban, a kedves Szász János testvér és kedves felesége látott vendégül bennünket. Szász testvért ismeri mindenki Szövetségünk területén. Felőle a vélemények megoszlanak. Ő valóban egy érdekes ember, de érdekessége abban magaslik ki, hogy az általa vezetett gyülekezetnek 5 tagja van és Szász testvérnek mégis több hallgatója van, mint sok több tagot számláló gyülekezet pásztorának. Az ígét egyszerűen hirdeti, de csak is azt hirdeti, s talán ez a magyarázata annak, hogy akarják hallgatni őt. Szász testvér, amikor megtért, teljesen át adta magát az Urnak és szíve teljességével igyekszik szolgálni őt kedves feleségével együtt. Házuk ajtaja mindig nyitva volt az Ur szolgálói előtt. Hosszabb ideig találtak náluk otthont: Dr. Udvarnoki Béla, Dr. Somogyi Imre, Rev. Molnár Károly és kitudja, hogy mennyien még mások is, most utóbb pedig mi voltunk náluk, nagyon kedvesen látott vendégek. Urunk áldja meg őket azért, amit velünk és másokkal szemben is gyakorolnak. Kiadásunkhoz 50 dollárral járult a Cantoni gyülekezet.

29.-én átmentünk Alliance városba. Az ottani ref. egyház — azóta tragikusan elhunyt lelkésze — Rev. Hány Dániel meghívásának tettünk eleget akkor, amikor 29.-én este, Isten ígétét hirdettük takaros templomunknak, még takarosabb szószékén s az istentisztelet befejezése után filmünket is vetítettük, amelyen Hány lelkész is látható volt argentinai munkálkodása alkalmával. Ferenci ur volt szíves bennünket át vinni és

ott az egyház főgondnoka, Éltető ur várt bennünket gazdag vacsorával. Örömmel megtelve bucsuztunk ettől a kedves gyülekezettől és éjjel tájban érkezünk vissza Cantonba.

30.-án ismét összegyülekeztünk istentiszteletre. Sokan voltunk újból együtt és amikor Jézus követésére szólítottuk fel a jelenlevőket, két idősebb néni jött előre és imádkoztunk értük. Ez egyben bucsu este is volt, mert már a kedves Taylor testvérek azért vettek részt az istentiszteleten, hogy annak végzetével Wadsworthra vigyenek bennünket, de nem úgy, hogy más valakit terheljenek meg velünk, hanem ők, a wadsworthi gyülekezet Gájusai osztották meg velünk kedves otthonukat. Másnap a sok eső miatt csak egy családot tudtunk meglátogatni, este pedig istentiszteletet tartottunk, amelyet a kedves Bacsó testvér irányított úgy, mint máskor is teszi ezt, mivel kedves pásztoruk csak vasárnap lehet jelen. Mi itt sem maradhattunk tovább. Programunk szerint augusztus 3.-án Torontóban, Wellandon és Buffalo-ban kellett szolgálnunk, így tehát még 31.-én autóbust kell fogunk Clevelandban, ahová ki más vihetett volna el éjnek idején, mint Taylor testvér? Rev. Petre Gábor testvérhez mentünk, ahonnan Taylor testvérék vissza mentek, Petre testvér pedig az éjjel után félháromkor induló autóbushoz vitt bennünket és elindultunk Buffalo felé.

(Folytatjuk)

Rev. Kovács Miklós, nyugalmazott lelképásztor új címe: 1431³/₄ Alvarado Terrace, Los Angeles 6, Calif.

MAGAMRÓL

Irta: Fülöp Árpád

Befejező rész.

Nyirmeggyesen olyan tömeg jelent meg az evangélizáción, hogy a szomszédos ref. templom kulturterméből hordták át a padokat és az imaházon kívül, a kertben helyezték el s azon ültek az emberek. A záró estén — szokás szerint — felszólítottam a jelenlevőket, hogy akik szívüket az evangélizáció alatt az Urnak adták át, maradjanak vissza, hogy a gyülekezet érettük imádkozzon. Mindössze egy lélek maradt vissza. A testvérség megdöbbsent, többet vártak. Én nagyon boldog voltam. Megkérdeztem a testvériséget: "Hogy van írva az Igében, hány lélek fölött van öröm a mennyben?" — "Egy lélek felett" — válaszolták. "Nos, akkor mi is tudunk örülni egy lélek megtérésének és legyünk érte hálásak" mondtam. Meg is telt mindnyájunk szíve Isten iránt való hálával és tudtunk boldog örömmel imádkozni, azért az egy lélekért, aki az Urnak adta a szívét...

Vanyarcra, egy másik faluból indultunk többen, ahol szintén áldott alkalmat adott az Ur. Kb. hat kilométert tettünk gyalog az állomásig, nagyon sietve, mert az esti összejövetel sokáig tartott és emiatt elaludtunk. Bármennyire siettünk, láttuk, hogy a vonatot elkéssük. De azért csak futottunk az állomás felé. Mégis késve érkeztünk. De Isten azt akarta, hogy mi aznap Vanyarcon legyünk. Tőlünk csak a vonat késett többet, de csak éppen annyit, hogy felszállhattunk reá. De ez elég volt. Istennél semmi sem lehetetlen, mondtuk futás közben és Isten ezt megbizonyította itt is. Nagyon boldog vasárnapot töltöttünk Vanyarcon.

Kicsiny falu Őrszentmiklós, mégis már a vasárnap reggeli összejövetelen alig lehetett elférni a tágas imaházban. Este pedig olyan tömeg volt együtt, hogy többen voltak kint, mint bent. A testvérek sem értették az esetet. Végül kiderült az oka. Egy kedves idős testvérnő idézte elő azzal, hogy minden házba bekopogott és hívogatott az imaházba azzal, hogy

ma egy zsidó pap fog az imaházban prédikálni. Ez felkeltette az érdeklődést. Én nem tiltakoztam a jelző ellen, mert a teljes valóságot fedi, mindkét szó igaz, mert Istennek van "ujszövetségi Izraele" és van "királyi papsága" is. Ez áldott napot sohasem felejttem el.

Gyakori eset, hogy megfigyelők jönnek az imaházba, a hatóság részéről. Ezek beülnek egy-egy padba, próbálnak úgy tenni, mint a hívők, hogy ne vegyék észre őket, de a szószéken lévő gyakorlott szemü igehirdető azonnal észreveszi őket. Egy kicsit rossz hatással van az ige-szólóra, de aztán tulteszi magát rajta. Persze, ha szavaival nem vigyáz ilyenkor az evangélista, könnyen bajba kerülhet. Két ilyen megfigyelővel Vácegresen találkoztam. A járásról jöttek ki. De nem lett semmi baj, sőt a végén mindennek, be is mutatkoztak és megmondták, miért jöttek az imaházba. Nagyon hálás voltam, hogy az Ur itt is megbizonyította jóvoltát.

Szada, arról hires, hogy több kis utcája mellett, egy nagyon hosszú utcája van. Nagy imaház van a faluban, sok hívő lélekkel. Az esti evangélizáció után egy testileg szenvedő testvér akart velem beszélni, ezért hozzá mentem szállására. A falu felsőt végén lakott, messze az imaháztól még messzebb a vonattól. Hajnalban indultam a vasúthoz. Kint nagy hófúvás volt, bármennyire igyekeztem, nem igen jutottam előre. Pedig el kell érnem a vonatot, gondoltam. Hiába volt minden erőlködés, nagyon gyengén haladtam. "Oh Uram, mi lesz velem" fohászkodtam, "ha Te nem segítsz". De segített. A mellékutcaból kétlovas szánkó fordult ki. Hajnali sötétségben a gazda valakivel összetévesztett. Megállította a szánkót. Lekialtott. "Maga az?" — "Én vagyok" feleltem. "Na szálljon fel" mondta. Felszálltam. Gyors iramban haladtunk az állomás felé. Egyszer csak a gazda rámnéz és meg-

szóla. "Hát maga nem az!" mondja csodálkozva. "Dehogynem, én az vagyok" feleltem. "Kicsoda?" "Hát az" mondom. A gazda jót nevet és hozzá teszi: "Hát akárki legyen is, most már csak elviszem a vonatig". El is vitt. A szánkón azután alkalom volt a bizonyágtevésre is. Nagyon boldogan adtam hálát Istennek ezért az utért is.

Hatesztendei tapasztalatból csak néhány esetet irtam meg. Még vasárnap délelőtt és délután is prédikáltam, hétfőn kora reggel pedig — mindent elhagyva — és minden eshetőséggel számolva, elindultam családommal az osztrák határ felé és pár nap múlva már Bécsben a baptista imaház termében, a magyar hívő menekülteknek szolgáltam az Igével, akik között sok ismerős testvért, testvérnőt találtam. — mindezek után elmondhatom: "Mily csodálatosak a Te utaid, Uram".

—0—

Egy magyar szabadságharcos meglepően felelt meg az egyik glendalei (Calif.) esti iskolában feladott kérdésre — írja tanárnője a helybeli újságban, mikor a feltett kérdésre, hogy melyik nap a hét első napja, ellentétben az amerikai tanulók feleletével, akik hétfőt nevezték meg első napnak, a magyar ifju a vasárnapot jelezte elsőnek, mert Isten hat nap alatt teremtetete meg a világot, a hetedikén megpihent és az a szombati nap volt. A tanárnő maga is csodálkozott azon, hogy a vasfüggöny mögött és kommunista nevelés alatt is ilyen tájékozott a magyar ifjuság.

PÁLYÁZATI HIRDETÉS

A Floridai Magyar Baptista Aggmenházunk szakácsnét keres. Fizetés a megbeszélés szerint. Azonnal munkába állhat, akiket érdekel irjanak, vagy irassanak azonnal, Rev. T.T. Attila igazgatónak bővebb felvilágosításért. Cim: Rev. T.T. Attila R.D. 2 Box 194 Melbourne, Florida.

Aki a Bibliát azért olvassa, hogy abban hibát találjon, hamar rá jön, arra, hogy a Biblia benne talál hibát.

DEPORTÁCIÓS EMLÉKEZÉS

Sziráénák vészjelző rikoltása jelzi: bombázók közelednek. Kinzónk ilyenkor magunkra hagyva bennünket, óvóhelyre menekültek, mi pedig, deportáltak, parancsra abbahagytuk a bunkerásást és széjjelszéledve, a hideg földre, — távol a tankcsapdáktól — valamely fa árnyékába fektültünk le. Én egy közelben levő nagy gesztenyefa alá vonszoltam halálosan kiéhezett, sok ütlegtől borított, agyonhajszolt önmagamat.

Egyedül ültem a fa alatt. Néztem fejünk felett elzúgó gépmadarak százait. Nem ijedtem meg, mert ilyen érzést mi már nem ismertünk, csak meglepődtem, amikor észleltem, hogy most éppen a mi városunk vasutvonalát éri a bombatámadás. Csak ültem egykedvűen és nagyon éhesen. Gondolkozni is nehezen tudtam; talán ez jó is volt, mert tudni azt és rágondolni arra, hogy a család Budapestben, én meg Felső-Ausztriában deportált tankcsapdaászó, halálra adott, de még dolgozni tudó, emberi életet immár nem élő valaki vagyok, akinek testvéreit, azok hozzátartozóit gázkamrában égették el, roppant fájdalommal töltött el. Ilyenkor Bibliámat olvasgattam és imádkoztam. De az éhségtől, amely most nagyon gyötört, ez is nehezen ment.

De mégis imádkozni próbáltam. Ez éltetett még. Emlékszem imádkozásom szavaira is: "Ur Jézus Krisztus, Te aki ezeket tápláltál, mert éhesek voltak, Te tudod, hogy én nagyon szenvedek az éhségtől, kérlek, adjál nekem is valami eledelt, mert tenálad semmi sem lehetetlen." Ilyen szavakkal imádkoztam.

A légi támadás nem tartott sokáig. Utánna sorakozó volt. Mindenkit ol-tásra vezényeltek ki. 1500-ból 24-en vasuti vagonok mentésére mentünk. A parancs úgy szólt, hogy a megmentett vagonokból, amelyeket az égőtől eltoltunk, azt vihetünk magunkkal, amit csak tudunk. Több vagon megmentettünk, felvigyázó kinzónk parancsára. És tényleg megengedte a zsákmányt. Sok hónapja nem mosott és millió élösditől borított ingünket derekunknál elköttöttük és teleraktuk magunkat gyufával, szap-

pannal, mosóporral és ilyen holmikkal. Ezeket élelemre lehetett kivételes alkalmakkor elcserélni és mert ilyeneket találtunk, hát ezeket gyűjtöttük. De aztán feltörünk egy vagonra, ahol kekszet, sajtot, vaját, kettőszerszűrtet találtunk. Behunytam könnyektől borított szememet és hálát adtam az imameghallgatásért. Ettől, ettől hosszú hónapok után, nem sáros, hajában főzött, poshadt krumplit, de emberi eledelt.

Hozzám jön K.M. deportált és beszélni kezd. Te Árpi, nem jobb volna élelmet gyűjteni az árucikkek helyett? Gondolkoztam. Miért éppen hozzám jön K.M. ilyen kérdéssel? Ez az imameghallgatáshoz tartozik — gondoltam. Eloldottuk derekunkon a zsineget és kifolyt a sok gyufa, szappan és egyéb cikk. Majd újból elkötve magunkat, élelmet gyűjtöttünk — ketten. A többiek nem helyeselték, sőt egyik nagyon gunyolt. "Elment az eszed" mondotta nekem, hisz a cikkekért sokkal több élelmet kapunk. De én csak élelmet gyűjtöttem.

Pár napra éjjeli riadó volt. Menni kellett tovább. Ketten cipeltük az ehető holmikat, a többi 22 cipelte a gyufát, szappant és mosóport. Cseréről szó sem lehetett. Aki a sorból kilépett, golyót kapott. Harmadnapja megyünk, mindenki élelem nélkül — kivéve kettőnket, akiknek volt élelmünk, sőt másoknak is adhattunk. Az utak szélén végig emberi holttestek feküdtek, akiknek homlokából folyt a piros vér, mert az éhségtől nem bírtak menni tovább.

Egyszer csak elém botlik az engemet gunyoló deportált. Eszik. Ránézek arcára, ahonnan két zavaros tekintetű szem mered felém. "Mit eszel?" kérdezem. "Szappant!" feleli. — Akartam rajta segíteni élelemmel, de láttam, hogy az elméje mondta fel szolgálatot, mert ő csak a szappant rágtatta és nyelte tovább. Nagyon szerettem ezt az embert, mert mindenki szemben türelmes, jóindulatu volt és amikor engemet gunnyal akart oktatni, akkor is javamat akarta. És — jaj — még most az évek

távlatából visszagondolva is megbor-zongok — pár perc múlva látnom kellett, hogy ő sem bírja tovább az utat — kilép a sorból, leül az út szélére. És még most is előtttem áll, látom a homlokának tartott puskacsövet és hallok a dörrenést, amely ennek a mindenkivel szemben jóindulatu embernek az életét kioltotta és akinek felesége és gyermekei már előzőleg a gázkamrában haltak meg Auschwitzban.

De mennünk kellett tovább. Irány a halál-láger, egy kis falu melletti erdőbe. Az elhurcolt 100.000 és 100.000 emberből alig élünk már 17.000-en.

Itt, ebben az erdőben értük meg, hogy a dicsőséges amerikai hadsereg felszabadított bennünket és egy amerikai katona, magyar nyelven egy hordóra állva bejelentette, hogy szabadok vagyunk.

Isten meghallgatta imámat, amikor eledelt kértem, sőt nemcsak arra a napra, de több időre való élelmet adott, úgy, hogy még másokon is segíthettem és amikor így évfordulón, az évek távlatából visszagondolok, az ének szavai csengnek fülemben: "Az Ur meghall imát, jóvalta ez, nem érdem"

Fülöp Árpád

—o—

Nagybányai Horthy Miklósné, Magyarország volt kormányzójának, néhai Horthy Miklósnak özvegye, szeretett szülőhazájától távol száműzésben, Portugáliában, öröklétre szenvederült. A Nagyasszony mindig ott volt található a magyarnép érdekeinek megvédésénél és igaz magyar szeretettel segített, ahol módjában állt. Elhalálózása őszinte megdöbbenést keltett azok körében, akik igazi magyarságáért és tetteiért nagyra becsülték.

BODNÁR A. LAJOS

MAGYAR TEMETKEZŐ INTÉZETE

készen áll éjjel és nappal

a magyarság szolgálatára!

Telefon: MEIrose 3075-3076

3929 Lorain Ave.

Cleveland, O.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

MINDENKINEK: Lapzártá a hónap 10 és 20-án. Minden cikket és gyülekezeti híreket szerkesztőnk címére kérünk pontosan. Amely anyag a fent említett dátum után érkezik, az csak a következő számban jelenhet meg.

A cimszallag megújítása minden három hónapban esedékes. Hogy miért van az, hogy a cimke minden javítás dacára úgy marad és a lejáratú idő sincsen sok esetben kijavítva, onnan származik, hogy mi még mindig tévedő emberek vagyunk. Nem csak a cimszallag javítók, hanem a nyom-

da is téved. Azonban igyekszünk kiküszöbölni a tévedéseket. Az előfizetéseknél nagyon fontos a pénz nyugtázása, amivel, ha szükséges, igazolni lehet az elő vagy utó fizetéseket. "A szeretet hosszú tűrő".

K.B.M. Elyria, O. "Csak Prédikátoroknak" című költemény is megfog jelenni. Türelemet kérünk.

S.I. Trenton, N.J. A versek írása nem könnyű dolog. Ismerni kell az írás szabályait. Ugy, ahogy van a beérkezett vers, nem közölhető. Egy kissé később talán sikerül átdolgozni. Türelemet kérek.

Washington György bucsuzó szavai

Az amerikai Szenátus február 22-i ülését egy évszázados szokás megünneplésnek szenteli. Pontosan déli tizenkettőkor a Szenátus elnöke megnyitja az ülést és Washington György bucsubeszédét olvastatja fel. Az amerikai Képviselőház ugyanezt teszi és felolvastatja azokat a szavakat, amelyeket a Nemzet Atyja elnökségi tisztének befejeztével a nemzethez intézett. A haló poraiban másfél század óta nyugvó Elnök gondolatai minden évben új életre kelnek.

Százhatvanhárom éve annak, hogy az amerikai kongresszushoz intézett halhatatlan szónoklat először elhangzott a gyülekezet előtt, mely nagyon is tudatában volt annak, mivel tartozik az amerikai forradalom győzelmes vezérének.

"Commander of Chief of the Continental Armies" (a Szárazföldi Hadsereg Főparancsnoka) volt az első címe és első elévülhetetlen szolgálata, amelyért örök hála és tisztelet jár. Washington tábornok vezérelte a polgársereget — rongyokba burkolt, felkelőket — az akkori idők legfélelmetesebb hadserege ellen. Hat éven keresztül vesztett el ütközeteket, de Washington makacsul és lelkesen kitartott az utolsó ütközetig, az 1871. yorktowni csatáig, amelyet megnyert és amely eldöntötte a háború sorsát a felkelők javára.

De Washingtonnak a béke idején folytatott politikájáért is örök elismerés jár. Ő elnökölt az alkotmányozó nemzetgyűlésen és az alkotmányban elrendelt országos választáson első Elnökül Washingtont választották meg a szavazók. A "Haza Atyjá-

nak" nevezik őt, mert az elnöki székben — bár nem volt módjában utmutató példákat követnie — megalkotta az első kormányt, amelynek megszerezte az annak járó tekintélyt. Az elnyomott, háborútól feldult, vérázatatott gyarmatokat egységes, erőteljes nemzetté kovácsolta össze.

Bucsubeszédében az amerikai kormány vezérelveit szegezte le. Nemcsak üres szertartás tehát, amit a törvényhozás mindkét Háza február 22-én elvégez, hanem megerősítése azoknak az elveknek, amelyeket az amerikai nép megválasztott képviselőinek követni kell. A 163 év előtt elhangzott beszédből idézzük a következőket:

"Politikai rendszerünk alapja az, hogy népünk maga állapítja meg alkotmányát, amelyet mindenkor meg is változtathat és amelynek tételei — míg azokat törvényes úton meg nem változtatják — mindenkire nézve mindenekfelett kötelezők. Az előírt módzat mellőzése: jogbitorlás volna, amelynek a történelemben számos példáját láthattuk, amikor szabad népek szolgásgorba kerültek."

Ugyanakkor az amerikai külügyi politika jövőbeli elveit is körülírta, amelyeket ma is követnünk kell:

"Minden nemzetet jóindulattal is igazságosan kell elbírálnunk, ... senkivel szemben sem érezhetünk megrogzított ellenszenvet vagy indokolatlan vonzódást. Barátságunkra és méltányos elbírálásunkra mindenki számíthat. Az együttérzést és szabad közlekedést az emberiség törvényei és jogos érdekeink is megkövetelik."

Másfél évszázad távlatában mennyire időszerű a szózat: "Mindnyájan kívánjuk, hogy a háború rémségeit és pusztításait az alkotás és termelés váltsa fel, hogy a kardokból ekét, a lándzsákból kaszát kovácsoljunk. Mennyivel üdözebb: vetni, aratni, építeni és javítani, mint akár győzelmes csatákban is — de romokon és hullákon keresztül — muló dicsőséget szerezni."

Bár tanulnának késői nemzedékek a Nemzet Atyjának intelmeiből!

Örömmel vesszük tudomásul, hogy az olaszországi protestáns felekezetek a kormányuktól engedélyt kaptak az Istentiszteletek megtartására bárhol az országban, bármilyen időben, minden rendőri felügyelet nélkül. A római katolikus egyház mindent elkövetett, hogy a kormány ilyen szabadságot ne adjon a protestáns felekezeteknek, de mind hiába. A hosszú üldözés, harc és gyűlölködés után győzött az Ur és az Evangélium.

Kocsis Imre méhésztestvérünket Flat Rock Mich.-ben nagy kár érte, amikorra méhészházának központi fűtőkazánjától tűz támadt és mire észre vették és a tűzoltóknak sikerült eloltani a tüzet, az elraktározott méz méhészeti felszerelések nagy mennyisége, megégett, vagy használhatatlanná vált. A kár valami 10 ezer dollár. Emiatt nagyon megsomorodott az öreg méhészt és felesége. Imádkozzunk értük, hogy az Ur vigasztalja és pótolja azt a nagy anyagi veszteséget, amit a biztosító társulat nem pótolhat.

SEGITSE HOZZÁTARTOZÓIT!

IKKA, TŰZEX, pénz és gyógyszer-küldeményekkel, élelmiszer, déligyümölcs, ajándék és jóminőségű használatra csomagokkal.

Készséggel állunk testvéreink és minden honfitársunk szolgálatára. Kérje részletes, hivatalos árjegyzékünket.

**COMPLETE HUNGARIAN
TRANSPORT CO.**

191 Augusta Ave., Toronto 2/B. Ont.

MAGAMRÓL

Írta: Fülöp Árpád

Befejező rész.

Nyírmeggyesen olyan tömeg jelent meg az evangélizáción, hogy a szomszédos ref. templom kulturterméből hordták át a padokat és az imaházon kívül, a kertben helyezték el s azon ültek az emberek. A záró estén — szokás szerint — felszólítottam a jelenlevőket, hogy akik szívüket az evangélizáció alatt az Urnak adták át, maradjanak vissza, hogy a gyülekezet érettségéig imádkozzon. Mindössze egy lélek maradt vissza. A testvérség megdöbben, többet vártak. Én nagyon boldog voltam. Megkérdeztem a testvériséget: "Hogy van írva az Igében, hány lélek fölött van öröm a mennyben?" — "Egy lélek felett" — válaszolták. "Nos, akkor mi is tudjunk örülni egy lélek megtérésének és legyünk érte hálásak" mondtam. Meg is telt mindnyájunk szíve Isten iránt való hálával és tudunk boldog örömmel imádkozni, azért az egy lélekért, aki az Urnak adta a szívét...

Vanyarcra, egy másik faluból indultunk többen, ahol szintén áldott alkalmat adott az Ur. Kb. hat kilométert tettünk gyalog az állomásig, nagyon sietve, mert az esti összejövetel sokáig tartott és emiatt elaludtunk. Bármennyire siettünk, láttuk, hogy a vonatot elkéssük. De azért csak futottunk az állomás felé. Mégis késve érkeztünk. De Isten azt akarta, hogy mi aznap Vanyarcon legyünk. Tőlünk csak a vonat késett többet, de csak éppen annyit, hogy felszállhattunk rá. De ez elég volt. Istennél semmi sem lehetetlen, mondtuk futás közben és Isten ezt megbizonyította itt is. Nagyon boldog vasárnapot töltöttünk Vanyarcon.

Kicsiny falu Órszentmiklós, mégis már a vasárnap reggeli összejövetelen alig lehetett elérni a tágas imaházban. Este pedig olyan tömeg volt együtt, hogy többen voltak kint, mint bent. A testvérek sem értették az esetet. Végül kiderült az oka. Egy kedves idős testvérnő idézte elő azzal, hogy minden házba bekopogott és hívogatott az imaházba azzal, hogy

ma egy zsidó pap fog az imaházban prédikálni. Ez felkeltette az érdeklődést. Én nem tiltakoztam a jelző ellen, mert a teljes valóságot fedi, mindkét szó igaz, mert Istennek van "ujszövetségi Izraele" és van "királyi papsága" is. Ez áldott napot sohasem felejttem el.

Gyakori eset, hogy megfigyelők jönnek az imaházba, a hatóság részéről. Ezek beülnek egy-egy padba, próbálnak úgy tenni, mint a hívők, hogy ne vegyék észre őket, de a szószéken lévő gyakorlott szemü igehirdető azonnal észreveszi őket. Egy kicsit rossz hatással van az ige-szólóra, de aztán tulteszi magát rajta. Persze, ha szavaival nem vigyáz ilyenkor az evangélista, könnyen bajba kerülhet. Két ilyen megfigyelővel Vácegresen találkoztam. A járásról jöttek ki. De nem lett semmi baj, sőt a végén mindennek, be is mutatkoztak és megmondták, miért jöttek az imaházba. Nagyon hálás voltam, hogy az Ur itt is megbizonyította jóvoltát.

Szada, arról híres, hogy több kis utcája mellett, egy nagyon hosszú utcája van. Nagy imaház van a faluban, sok hívő lélekkel. Az esti evangélizáció után egy testileg szenvedő testvér akart velem beszélni, ezért hozzá mentem szállására. A falu felső végén lakott, messze az imaháztól még messzebb a vonattól. Hajnalban indultam a vasúthoz. Kint nagy hófúvás volt, bármennyire igyekeztem, nem igen jutottam előre. Pedig el kell érnem a vonatot, gondoltam. Hiába volt minden erőlködés, nagyon gyengén haladtam. "Oh Uram, mi lesz velem" fohászkodtam, "ha Te nem segísz". De segített. A mellékutcaból kétlovas szánkó fordult ki. Hajnali sötétségben a gazda valakivel összetévesztett. Megállította a szánkót. Lekialtott. "Maga az?" — "Én vagyok" feleltem. "Na szálljon fel" mondta. Felszálltam. Gyors iramban haladtunk az állomás felé. Egyszer csak a gazda rámnéz és meg-

szóla. "Hát maga nem az!" mondja csodálkozva. "Dehogynem, én az vagyok" feleltem. "Kicsoda?" "Hát az" mondom. A gazda jót nevet és hozzáteszi: "Hát akárki legyen is, most már csak elviszem a vonatig". El is vitt. A szánkón azután alkalom volt a bizonyágtevésre is. Nagyon boldogan adtam hálát Istennek ezért az utért is.

Hatesztendei tapasztalatból csak néhány esetet irtam meg. Még vasárnap délelőtt és délután is prédikáltam, hétfőn kora reggel pedig — mindent elhagyva — és minden eshetőséggel számolva, elindultam családommal az osztrák határ felé és pár nap múlva már Bécsben a baptista imaház termében, a magyar hívő menekülteknek szolgáltam az Igével, akik között sok ismerős testvér, testvérnő is találtam. — mindezek után elmondhatom: "Mily csodálatosak a Te utaid, Uram".

— 0 —

Egy magyar szabadságharcos meglepően felelt meg az egyik glendalei (Calif.) esti iskolában feladott kérdésre — írja tanárnője a helybeli újságban, mikor a feltett kérdésre, hogy melyik nap a hét első napja, ellentétben az amerikai tanulók feleletével, akik hétfőt nevezték meg első napnak, a magyar ifju a vasárnapot jelezte elsőnek, mert Isten hat nap alatt teremtette meg a világot, a hetedikén megpihent és az a szombati nap volt. A tanárnő maga is csodálkozott azon, hogy a vasfüggöny mögött és kommunista nevelés alatt is ilyen tájékozott a magyar ifjuság.

PÁLYÁZATI HIRDETÉS

A Floridai Magyar Baptista Aggmenházunk szakácsnét keres. Fizesítés a megbeszélés szerint. Azonnal munkába állhat, akiket érdekel irjanak, vagy irassanak azonnal, Rev. T.T. Attila igazgatónak bővebb felvilágosításért. Cim: Rev. T.T. Attila R.D. 2 Box 194 Melbourne, Florida.

Aki a Bibliát azért olvassa, hogy abban hibát találjon, hamar rá jön, arra, hogy a Biblia benne talál hibát.

EMLÉKEIM A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA MISSZIÓBÓL

Írta: HARASZTI SÁNDOR dr., a Budapesti Baptista Szeminárium
volt helyettes igazgatója.

(Folytatás)

Dr. HARASZTI CIKKE IGY KELL A MENNYORSZÁGBA IS BEKÉREDZKEDNI

Ezen a télen történt az is, hogy Kornya gyakran elment az összejövetelekre és későn ment haza. A téli hideg éjszakában nem mindig tettszett Kornyánénak az ajtót nyitogatni és úgy gondolta, hogy megvárja az ajtóban az urát és nem ereszti be mindjárt a zörgetés után. Kornya azonban türelmet mutatott és nem tett kifogást.

Más alkalommal aztán Kornyáné még tovább váratta férjét a hideg éjszakában. Kornya nem perelt, csak kéredezkedett: "Mari, nyisd ki már, Mari bocsáss be már!"

Végre megemberelte magát Kornyáné és kinyitotta a konyhaajtót. Kornya azonban gondolt egyet és úgy forgolódott, hogy ő ment be előre a nyitott ajtón és a hátul maradt Kornyánét kizárta az ajtón. ... Hideg volt, fázott Kornyáné, de nem zsörtölődött. Tudta jól, hogy miért tette vele a férje. Kis idő múlva azonban megszólalt szerényen Kornyáné: "Mihály, eressz be." Természetesen a férj azonnal beeresztette és azt mondta: "Látod Mari, így kell a mennyországba is bekéredzkedni."

KORNIA BEMERITKEZÉSE

Novák Antal bibliaárus 1875. áprilisában Gyomárról átköltözött Békésgyulára. Idehívtá Meyer Henriket, a Brit és Külföldi Bibliatársulat ügynökét (ezidőben már magyarországi baptista misszió uttörőjét), hogy Kornya Mihályt és társait ott Gyulán vizsgálja meg és kérdezze ki hitbeli felfogásuk felől. Meyer el is jött, és 3 napig volt Gyulán. 1875. augusztus 24-26. között, kedd, szerda és csütörtöki vásári napokon. Ezt a vásári sokadalmat használták fel arra, hogy a bemerítkezésre feltűnés nélkül elő készüljenek. Meyer megvizsgálta a jelöltek és nagyon meglepte Kornya Mihály felkészültsége és

hitbeli érettsége. A biznyságtevés után Meyer előadást tartott a jelölteknek és Péter I. 2:11. alapján ezt az ígét fejtegette előttük: "Szeretelm, kérlek titeket mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, melyek a lélek ellen vitézkednek. Majd 1875. aug. 26.-án csütörtökön hajnali 3 órakor kimentek a határban folyó Fehér Körös vizéhez és ott Jézus Krisztus példája szerint Meyer Henrik bemerítette Kornya Mihályt és a többi testvéreket. Naplójában erről a békésgyulai bemerítésről is megemlékezik Meyer mint fontos eseményekről és különösen Kornyát emeli ki. Többek között azt jegyezte fel róla, hogy az Ur Jézusért "kész volt mindent elhagyni, még a pálinkafőzést is."

KORNIA HIVÓ LETT

Az a hír, hogy "Kornya hívó lett", 1875. aug. 27.-én, a nagyszalontai pénteki piacon hangzott el először. Adták-vették a hirt a vásárolók, a falusi árusok, mint a portékát. Maga Kornya sem tagadta, sőt örömmel erősítette meg a tényt. Sok mindent nem úgy cselekedett már, mint azelőtt. Maga ment el 1876-ban volt gazdájához és beköszöntés után így szólt Rozványi György földbirtokoshoz: "Tekintetes ur, már nem káromkodom, sem a feleségemet nem verem meg." Maga Rozványi Gabriella kisasszony is szívesen hallgatta Kornya beszélgetéseit, valahányszor el látogatott Rozványiékhoz és ilyen szavakkal biztatta volt kocsisukat: "Beszéljen Mihály bácsi az Ur Jézusról!" Hatvan évvel később, 1944-ben így tett biznyságot Kornya biznyságtevő életéről, az akkor már idős matróna: "Megvallom, hogy én Mihály bácsitól tanultam meg szeretni és követni az Ur Jézus Krisztust." Ugyancsak ő mondotta el róla: "Kornya mindenfelé, amerre járt, kelt, hangosan prédikálta beszéd-

vel és életével azt, hogy ő hívó és hűséges követője az ő Urának, a Jézus Krisztusnak."

AZ ELSŐ BAPT. GYÜLEKEZET ÉS A MAGYAR MISSZIÓ

Budapest után Magyarországon a nagyszalontai az első baptista gyülekezet. Innét zsendül ki az Urnak beszéde. Itt említem meg, hogy Isten kegyelmes vezetése folytán nekem az a kitüntetés jutott osztályrészemül, hogy Meyer Henrik gyülekezetének voltam a lelkipásztora. A gyülekezet Wesselényi-utcai homlokzatán ma is ott díszlik az eredeti felirat: "Erste Budapester Baptisten Gemeinde" Első Budapesti Baptista Gyülekezet. A valóságban azonban a Wesselényi-utcai gyülekezet nemcsak Budapesten volt az első, hanem egész Magyarországon. Csodálatos isteni intézkedést vélünk meglátni abban, hogy az ország anyagyülekezete nemcsak Magyarország misszió-nálásában volt az első, hanem volt lelkipásztorát és annak feleségét elsőnek bizta meg, hogy a kis Magyarországról elindulva, elvigyék az evangélium örömeit távoli világrészekbe is. Ugyancsak ezt a gyülekezetet használta fel Isten kegyelme arra, hogy utmutatást adjon lelkipásztora révén annak a Kornya Mihálynak, akinél nagyobb kiterjedésű missziómunkát sem azelőtt sem azóta senki nem végzett a magyarországi baptista misszió történetében.

(Folytatjuk.)

EMLÉKEZZÉL TEREMTŐDRŐL

Nagyon szeretnék most az Óhazából menekült fiatalokhoz szólani. Nekik különösen okuk van arra, hogy Teremtőjükről megemlékezzenek. Fontos ez, mert "az ifjúság és a hajnal hiábavalósága" (Préd. 12, 2.); az ifjúság épp úgy elszáll, mint a hajnal; mert az ifjúság idejét a férfikor, a hajnal idejét a nappal váltja fel. De még az esztendők is eljönnek az öregkor idejében, "amelyekről azt mondod: nem szerettem ezeket." Amint az ember ifjúságában él, egész életére kihatással van. "Gondolj Istenre ifjúságodban,

akkor lesz vigaszod vénségedben” — olvassuk a fejezet címét, — mert eljön az idő, amikor “a nap megsötétedik a világossággal, a holddal és a csillagokkal egybe és a sűrű felhők visszatérnek az eső után.” Ez már az öregkor ideje, amikor a hitetlen, az elrontott ifjúsága után mindent sötétben lát. Sűrű felhő után eső és eső után szivárvány és napsütés szokott lenni. De az elrontott életben nincs szivárvány, nincs napsugár, (vagyis nincs öröm, nincs vidámság) hanem az esők után újból a sűrű felhők térnek vissza... Örök boru van az elrontott élet horizontján...

Az öregkorban “megremegnek a házak őrizői”. Ez a két kezünk. Ezzel őrizzük magunkat. Dolgozunk velük, hogy megőrizzük magunkat a nélkülözéstől; ezzel őrizzük, védjük magunkat, ha ember vagy állat reánk támadna. Két kezünkkel munkálkodunk, amíg lehet Isten országa építésén is. Mily áldott kezek Dorkás kezei, aki a szegény, idős asszonyoknak varr ruhákat; hogy siratják és mily boldogok, amikor őt a halálból visszakapják.

De mily szörnyű kezek a Jeroboám kezei, az Uzza kezei, a keresztet faragók kezei... Óh, az öreg korban, amikor remeg a kéz; amikor a borbély nem tud borotválni, a cipész talpalni, a művész hegedülni... Szolgáljuk az Urat két kezünkkel, amíg azt tehetjük...

“Megrogynak az erős férfiak”. Rogyadozni kezd a láb, nem olyan feszes a járás, mint valaha. Két lábunk az erős férfiak. Mily boldog lesz az öregkor, ha a láb már az ifjúság idejében az Ur utjain jár. Csak Józsué és Káleb jut a Szentföldre, mert ők jártak az Ur utjain ifjúságuk idején. Lábaikat használjuk arra, hogy az Ur utjain járjunk. Menjünk velük az Isten házába, menjünk az Ige szolgálatára, vagy az igaz istentisztelet gyakorlására, az özvegyek, a betegek látogatására...

Megállanak az őrlő leányok, mert megkevesbedtek”. Fogainkkal őröljük az ételt. Ritka ember, akinél itt nem lenne idővel megkevesbedés. Amikor fogaink közé Isten eledelt ad, vajon hálásak vagyunk-e érte? Mily gyászos következménye lett, a-

mikor Isten népe az eledel miatt zugolódott a pusztában. Teljen meg szívünk hálával, amikor eledelünket őröljük, fogyasztjuk...

Meghomályosodnak az ablakon kinézők”. Ez a mi két szemünk. Legfontosabb érzékszervünk. És éppen a szemünkön keresztül ejt el legtöbbször a Sátán. Éva, Sámson, Ákán, Dávid megláttak valamit vagy valakit és a kísértő ezáltal ejtette el őket. Mert legáldottabb szervünk a két szemünk, Isten ezt borítja sötétségbe örökre vagy rövidebb időre azoknál, akik parancsa ellen rugódoznak. Így vakult meg Sámson, Sedékiás, vagy a prófétát elfogni akaró sziriaiak, vagy a Lót házáat ostromló sodomaiak, vagy maga Saul, a későbbi Pál apostol is. A 4. éves alliansz bibliaiskolán velem járt egy mindkét szemére vak férfit, aki amíg látott, a világ gyönyöreit hajszolta, de Isten — mert nagyon szerette — vakságot bocsátott reá és most vakon az Istent szolgálja. Amikor fehér botjával az utcán valaki átvezeti, mindig megkérdezi: “Ismeri ön az Ur Jézust?” — Látó szemünkkel lássuk meg, hol van szükség szolgálatra és használjuk naponként az Ige és más jó dolgok olvasására napi teendőink mellett...

“És az ajtók kívül lezáratnak.” Bezáratnak, tehát nem mi, de Isten zárja be. Ez a mi két halló fülünk. Legyünk gyorsak a hallásra, ha jó dologról van szó, ha kérnek az elhagyottak, az árvák, az öregek támogatására. Halljuk, hallgassuk az Ur üzenetét prédikációban, é n e k b e n vagy bárhogyan van hozzánk szava az Urnak; mondjuk, mint S á m u e l : “Szólj Uram, mert hallja a te szolgád...”

“A malom zugása halkabbá lesz.” Ez a mi hangunk. Nem harsog már, nem öblös már az öreg korban, de remegővé, gyöngévé lesz; fárasztó még a beszéd is. Ezért most, amíg megvan hangunk erőssége, ne szüntünk meg szólni, bizonyosságot tenni, prédikálni a mi Megváltónkról, a megfeszített Krisztusról...

Felkelnek a madárszóra és halkabbá lesznek minden éneklő leányok.” Az öregkor egyik nehézsége, hogy nem tudnak aludni. Korán feléb-

rednek, bár semmit tenni nem tudnak. A munkába menő leányok énekhangjukat lehalkítják; nem akarják ingerelni az öreget, mikor ablaka előtt elmennek...

“Minden halmocskától is félnek és mindenféle ijedelmek vannak az uton.” Mily nehéz öregkorban egy halomra felmenni; mennyire tele van az ilyen élet ijedelemmel...

“A mandolafa megvirágzik.” A mandolafa virágzása idején fehérre lesz, így fehérre öszi a haj öregkorban...

“A sáska nehezen vonszolja magát.” A sáska nem szökdel többé, alig vonszolja magát. Megkapó példája az öreg kornak...

“Kipattan a kapor és elmegy az ember az ő örökös házába és az utcán körüljárnak a sírók.” A kapor hüvelyben van, mint az emberi lélek a test hüvelyében. Amikor a lélek kipattan, a hüvely, a test ittmarad és a sírók, a gyászolók járnak körül az utcákat és viszik a hüvelyt utolsó útjára a temetőbe...

“Minekelőtte elszakadna az ezüstkötél (megszakad az élet) és megromolna az aranypalackocská (a szív, és a veder eltörnék a forrásnál (a főútóér nem továbbítja a vért) és beletörnék a kerék a kutba” (a tudó nem hozza a testbe a jó levegőt, mint a veder a jó vizet a kútból...)

“És a por földdé lenne, mint azelőtt volt; a lélek pedig megtérne Istenhez, aki adta volt azt.” A test porrá lesz, a lélek pedig Istenhez tér meg, aki adta volt azt... A test elporlad, de a lélek Isten elé áll, mert Istentől származik. Szüleinktől születünk, de Istentől származtunk. Istennek tartozunk felelősséggel földi életünkért... Ezért most, — amíg nem késő — emlékezzünk meg a mi Teremtőnkéről. Ne a múlt földi örömeiket hajszoljuk, de Isten országát keressük. Isten nem azért mentett ki sok hívő fiataalt, hogy elvilágiasodjon, hanem hogy az Ő dicsőségére éljen. Ezért fiatal (és korosabb) hívő testvér: “Gondolj Istenre ifjúságodban, akkor lesz vigaszod vénségedben és üdvösséged az örök életben...”

Fülöp Árpád.